

ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Του Δημοσθένη Κυριαζή

Τον τελευταίο καιρό ακούγονται πολλές φωνές για κρίση του πολιτικού συστήματος και για επείγουσα ανάγκη αλλαγής της σημερινής πολιτικής. Μια τέτοια όμως αλλαγή δεν έχει καμία αξία αν δεν ξεκαθαρίσουμε τι εννοούμε, ή ακριβέστερα τι θέλουμε να εννοούμε, με το αφηρημένο ουσιαστικό «πολιτική».

Αν δεν συμφωνήσουμε σε ένα γενικής αποδοχής ορισμό της πολιτικής, η αλλαγή θα γίνει χωρίς πυξίδα και γρήγορα θα αρχίσουμε να συζητάμε για αλλαγή της αλλαγής.

Τι είναι πολιτική

Ένας από τους πολλούς ορισμούς του όρου «πολιτική» είναι και ο ακόλουθος: «**Πολιτική είναι ότι δημιουργεί όραμα και στόχους στους πολίτες**».

Είναι φανερό ότι η δημιουργία κοινών στόχων στο σύνολο, στο 100% των πολιτών, είναι νομοτελειακά[1] αδύνατη. Κοινοί στόχοι στην πράξη μπορούν να δημιουργηθούν μόνο στην πλειονότητα, στην πλειοψηφία των πολιτών. Συνεπώς, ο παραπάνω ορισμός γίνεται σαφέστερος στην ακόλουθη διατύπωση: «**Πολιτική είναι ότι δημιουργεί όραμα και στόχους στην πλειοψηφία των πολιτών**»

Αν δεχθούμε τον παραπάνω ορισμό, τότε είμαστε υποχρεωμένοι να δεχθούμε και τα εξής συμπεράσματα που επάγονται από αυτόν:

- (1) Τα προγράμματα ηγετών, κομμάτων και είδημόνων, είναι απλά προτάσεις δημιουργίας στόχων και όχι πολιτικές. Τα προγράμματα αυτά συνιστούν πολιτικές τότε και μόνο τότε όταν υιοθετούνται και εγκρίνονται από την πλειοψηφία των πολιτών. Αυτό το απλό και λογικό συμπέρασμα πρέπει να κατανοηθεί και να βιωθεί από του πολιτικούς – της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης – αλλά περισσότερο από τους απλούς πολίτες. **Ηθικό, λογικό και πρακτικό δικαίωμα δημιουργίας πολιτικών έχουν μόνο οι πολίτες· αυτοί που θα πληρώσουν το κόστος και πρέπει να εισπράξουν τα κέρδη της υλοποίησης των πολιτικών.**
- (2) Οι πολιτικές έχουν έννοια μόνο στις δημοκρατίες. Στα άλλα πολιτεύματα « οι πολιτικές » είναι οι στόχοι και το όραμα των ολίγων· του μονάρχη, των ηγετών, των κομμάτων, του κατεστημένου της εξουσίας.
- (3) Απόψεις και προγράμματα που δεν έχουν την έγκριση της πλειοψηφίας των πολιτών, δεν είναι απλώς λάθος που ονομάζονται πολιτικές· είναι ένα σκόπιμο «λάθος» που υπηρετεί ευνόητα ιδιοτελή συμφέροντα του κατεστημένου της εξουσίας.

Δημιουργία στόχων· ένα γενικό χαρακτηριστικό της φύσης

Τα μέλη τόσο των έμβιων όσο και των άβιων συστημάτων, έχουν την εγγενή, την αυθόρμητη τάση, δημιουργίας και πραγματοποίησης στόχων.

Η ύπαρξη αυτού του εγγενούς χαρακτηριστικού, γίνεται φανερή στις διαδικασίες επιβίωσης (θρέψη, αναπαραγωγή) των έμβιων συστημάτων. Στον άνθρωπο η δημιουργία στόχων εμφανίζεται σε πολύ μεγαλύτερη έκταση και με ιδιαίτερα μεγαλύτερη ένταση απ' ότι στα άλλα έμβια συστήματα. Αυτό το φυσικό χαρακτηριστικό του ανθρώπου αποτέλεσε το όχημα της κυριαρχίας του στη γη.

Στα άβια συστήματα, η δημιουργία στόχων δεν είναι τόσο εμφανής, ούτε λειτουργεί με τον ίδιο τρόπο όπως στα έμβια και ιδιαίτερα στα ανθρώπινα συστήματα. Ένα παράδειγμα δημιουργίας στόχων στα άβια συστήματα είναι η απόκτηση μαγνητικών ιδιοτήτων (μαγνητισμού) στα σιδηρομαγνητικά υλικά. Στα υλικά αυτά, ο μαγνητισμός δημιουργείται από την τάση, από την «πολιτική» των ατόμων να προσανατολίζονται στην ίδια κατεύθυνση τις μαγνητικές τους ροπές, δημιουργώντας έτσι μικροσκοπικούς μαγνήτες, που ονομάζονται περιοχές weiss.[2]

Η «πολιτική» των σιδηρομαγνητικών υλικών ίσως είναι το καλλίτερο μοντέλο οργάνωσης και πραγματοποίησης της επερχόμενης παγκοσμιοποίησης. Η σοφία του ανθρώπου είναι ασήμαντη μπροστά στη σοφία της φύσης.

Ο προαναφερθείς ορισμός της πολιτικής σε συνδυασμό με το αναμφισβήτητο γεγονός ότι στους ανθρώπους μεγιστοποιείται το φυσικό χαρακτηριστικό της δημιουργίας στόχων, είναι απόλυτα συμβατός με τον ορισμό του Αριστοτέλη: «**Ο άνθρωπος είναι ζώο πολιτικό**». Οι παραπάνω σκέψεις οδηγούν έναν απλό πολίτη στο συμπέρασμα, ότι οι σημερινές «πολιτικές» συνιστούν στρέβλωση και παράβαση φυσικών αρχών· ότι μοιάζουν με πράξη ευνουχισμού μιας φυσικής ιδιότητας που οργανώνει και πραγματοποιεί η κοντόφθαλμη «εξουσία» των ανθρώπων.

Μια πραγματικά νέα πολιτική

Είναι φανερό ότι μια πραγματικά νέα πολιτική προϋποθέτει πρωτίστως την επαναφορά της πολιτικής στη λογική των προαναφερθέντων· απαιτεί την ελεύθερη και συνειδητή δημιουργία στόχων στην πλειοψηφία των πολιτών. Μια πολιτική που θα βασίζεται σε αυτή την αρχή, θα συμβάλει αποφασιστικά στην πραγματοποίηση των εξής σημαντικών αλλαγών:

- (1) Να αλλάξει η νοοτροπία των σημερινών ηγετών από αυτή του ηγεμόνα και πρίγκιπα που είναι σήμερα, σε αυτή του άρχοντα της αρχαιοελληνικής Δημοκρατίας. Ίσως είναι χρήσιμο να θυμηθούμε ότι στη αρχαιοελληνική γλώσσα άρχοντας ονομαζόταν αυτός που έμπαινε στην αρχή ενός οργανωμένου σχηματισμού· ο επικεφαλής, ο μπροστάρης.
- (2) Να αποκτήσουν τα πολιτικά κόμματα το ρόλο που προβλέπεται στο άρθρο 21 του θεμελιώδους Νόμου της Βόννης, σύμφωνα με τον οποίο «σκοπός των κόμματος είναι η συμβολή στη δημιουργία πολιτικής βούλησης» και όχι η δημιουργία μηχανισμών κατάκτησης και άσκησης της εξουσίας που είναι σήμερα.

Τα λοιπά οράματα και στόχοι των πολιτών, που θα δημιουργηθούν μετά από μια τέτοια αλλαγή, έπονται. Όμως είναι ευνόητο ότι τώρα οι στόχοι της νέας πολιτικής θα έχουν: Μικρό ρίσκο για τον ορθολογισμό τους, μεγάλο ηθικό βάρος, μεγάλη αποδοχή και υψηλή εφικτότητα. Η σημερινή εποχή της ψηφιακής τεχνολογίας και της κοινωνίας της πληροφορίας, είναι μια μεγάλη ευκαιρία για την εφαρμογή αυτής της νέας πολιτικής. Είναι μια μεγάλη ευκαιρία για τη δημιουργία της κοινωνίας των πολιτών και τον μετασχηματισμό της σημερινής «**κουλτούρας του πολέμου**» σε «**κουλτούρα της ειρήνης**», που οραματίστηκε ο Frederico Mayor [3].

Όχημα υλοποίησης αυτής της νέας πολιτικής, θα είναι η λειτουργία μιας **Ψηφιακής Πνύκας**, που θα έχει σε σύγκριση με την Πνύκα της Αθήνας: Απλούστερη, φιλικότερη, ταχύτερη και πιο αξιόπιστη λειτουργία, εξαιρετικά μεγαλύτερη χωρητικότητα και θα λειτουργεί με πάρα πολύ μικρότερο άμεσο και έμμεσο κόστος.

Το πρότυπο του νέου ηγέτη

Τον τελευταίο επίσης καιρό γίνονται εκτιμήσεις και προτάσεις για το πρότυπο ενός νέου ηγέτη που θα βγάλει τη χώρα από την κρίση και θα την απαλλάξει από τις σημερινές ιδιοτελείς «πολιτικές» του κατεστημένου της εξουσίας και τους μηχανισμούς που ανέπτυξε για τη στήριξη του.

Σαν τέτοια πρότυπα ηγετών, έχουν για παράδειγμα προταθεί, μεταξύ των άλλων:

Ο μεταρρυθμιστής Μέγας Πέτρος[4] που ονομάστηκε πατέρας του Ρωσικού Έθνους και ο σύγχρονος Πούτιν[5] της Ρωσίας.

Οι προτάσεις όμως αυτές δεν είναι συμβατές με όσα αναφέρθηκαν προηγουμένως περί πολιτικής, αλλά ούτε και με την ιστορία και κουλτούρα των Ελλήνων.

Πρότυπο ηγέτη ο οποίος θα μπορούσε να μας βγάλει οριστικά από την κρίση είναι Εκείνος που θα στηρίξει τη λήψη των «μέγιστων» αποφάσεων από το σύνολο των πολιτών με ψηφιακά δημοψηφίσματα και θα στηριχθεί σε αυτές τις αποφάσεις· πρότυπο ηγέτη θα είναι Εκείνος που θα πιστώσει και θα εφαρμόσει το δόγμα ότι «**τα προβλήματα στις Δημοκρατίες λύνονται με περισσότερη και γνησιότερη Δημοκρατία**».

Τέτοιο πρότυπο ηγέτη είναι ο Περικλής[6] της Αθηναϊκής Δημοκρατίας, που στήριξε και στηρίχθηκε στη Εκκλησία του Δήμου. Αυτός που μετέφερε αρμοδιότητες από τον Άρειο Πάγο των ευγενών, στη Βουλή των Πεντακοσίων των απλών πολιτών . Αυτός που επέκτεινε το δικαίωμα συμμετοχής στην Εκκλησία του Δήμου στους φτωχούς ζευγίτες. Αυτός επί των ημερών του οποίου μεσουράνησαν, η Δημοκρατία και ο ανεπανάληπτος Κλασικός Ελληνικός Πολιτισμός .

[1] Στατιστική και όχι υστερμινιστική νομοτέλεια.

[2] Η περιστροφή ενός ηλεκτρονίου γύρω από τον πυρήνα ισοδυναμεί με κυκλοφορία ηλεκτρικού ρεύματος. Το ρεύμα αυτό δημιουργεί μια μαγνητική ροπή m που έχει τιμή $m=e.f.s$, όπου e το φορτίο του ηλεκτρονίου, f η συχνότητα περιστροφής του και s το εμβαδόν της τροχιάς περιστροφής του. Στα σιδηρομαγνητικά υλικά ένα υποσύνολο ατόμων προσανατολίζει αυθόρμητα τις μαγνητικές ροπές και έτσι δημιουργούνται μικροσκοπικοί μαγνήτες (οι περιοχές weiss).

[3] Frederico Mayor. Ισπανός πολιτικός, λόγιος, ποιητής και ομνιστής. Διετέλεσε υπουργός, δήμαρχος Μαδρίτης και Γενικός Διευθυντής της UNESCO.

[4] Απόψεις για την αντιμετώπιση της πολιτικής κρίσης στη Ελλάδα, ομάδας Ελληνοαμερικανών Πανεπιστημιακών.

[5] Χρήστος Γιανναράς. ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ 14-09-2008.

[6] Περικλής μεγάλος πολιτικός ηγέτης και μεταρρυθμιστής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας (490 – 429 πΧ). Συνεχιστής του έργου του θεμελιωτή της Αθηναϊκής Δημοκρατίας Κλεισθένη, του οποίου την ανιψιά Αγαρίστη είχε παντρευτεί.

22 Ιανουαρίου 2009